

תת"ע 7822/11/13 - מדינת ישראל נגד מתתיהו הגרי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7822-11-13

בפני כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי

מדינת ישראל

נגד

מתתיהו הגרי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גל שרון

הכרעת דין

הנאשם קיבל הודעת תשלום קנס לפיה נהג ברכב מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

נטען כי ביום 2.10.12 בשעה 9:15 נהג הנאשם ברכב משא בו היו מותקנות חגורות בטיחות, מבלי שהיה חגור.

הנאשם ביקש להישפט, כפר במיוחס לו ובית המשפט שמע הראיות.

מטעם התביעה העיד רס"ב אבי בן עמי (להלן: "עד התביעה"), אשר ערך והגיש את הודעת תשלום הקנס (ת/1). בהתאם להודעה הבחין עד התביעה ברכב הנאשם מגיע בנסיעה בנתיב הנגדי ממולו כאשר הנאשם אינו חגור בחגורת בטיחות.

הנאשם אשר בחר להעיד, העיד כי בהגיעו לצומת, עת המתין כאשר דלק האור האדום ברמזור, כאשר הרכב היה בעצירה מוחלטת, האתרוג שהיה מונח לידו נפל, והוא התכופף להרימו, תוך שהוציא את זרועו מחגורת הבטיחות, ועדיין חגורת הבטיחות הייתה כרוכה מסביב לבטנו.

לטענתו, עד התביעה הבחין בו בדיוק כאשר התרומם בחזרה ועדיין לא השחיל את ידו לתוך רצועת החגורה האלכסונית.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עד התביעה ועדות הנאשם, בחנתי את המסמכים שהוגשו לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה מורה כך :

"83ב. (א) לא ינהג אדם ולא יסע ברכב מן הסוגים האמורים בתקנה 364א או בכל רכב שבו מותקנות חגורות בטיחות אלא אם כן הנהג והנוסעים בו חגורים בחגורת בטיחות או רתומים במושב בטיחות או במושב מגביה כאמור בתקנה 83א, לפי הענין".

הנאשם טוען כי לא ביצע את העבירה, ראשית מפני שעמד ברמזור אדום בצומת ולכן לא היה בנהיגה, ושנית, משום שהיה חגור על ידי הרצועה המותנית על אף שהוציא את ידו מבעד לרצועה האלכסונית בכדי להרים את האתרוג אשר נפל לרצפת הרכב.

ברע"פ 7446/07 אדיב שעבי נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון כי דין חגורה שלא נחגרה לפי הוראות היצרן והרכב, דינה כחגורה שלא נחגרה כלל:

"אמור מעתה, לאור פרשנותה התכליתית של תקנה 83ב(א), ככל שהדבר נוגע לענייננו - על הנהג והנוסעים ברכב חלה חובה לחגור חגורת בטיחות מן הסוגים האמורים בתקנה 364א, בצורה תקינה - כמתואר בפרט 23(א). בין השאר, החגורה האלכסונית חייבת לחבוק את חזהו של החוגר מן הירך לכתף שמנגד. העובר על הנחיה זו, איננו "חגור בחגורת בטיחות" על פי תקנות התעבורה - הוא מבצע עבירה פלילית וצפוי לעונש הקבוע בחוק."

גם אם אקבל את טענת הנאשם כי היה חגור חלקית, רק במוותניו, טענה זו בעוכריו כפי שנקבע בפרשת שעבי דלעיל. שכן, דין חגירת חגורה חלקית כדין לא חגור כלל.

באשר לטענתו השנייה של הנאשם, לפיה היה בעצירה ברמזור אדום בצומת כאשר עד התביעה הבחין בו וכלל לא היה בנסיעה, ניתן לראות כי בת/1 ציין עד התביעה כי הבחין בנאשם בבירור מבצע את העבירה בעת הנהיגה. וכך ציין: "במהלך סיור שגרתי נכנסתי לרחוב הדרור לצפון ומולי הגיע רכב זה ללא חגורת בטיחות הנהג היה לבדו ברכב מיד

ביצעתי פרסה אחריו כשהספיק לחגור בצמת חגורה ניגשתי משמאלו הוריתי לנהג לעצור בצד....."

בחקירתו בבית המשפט השיב עד התביעה:

"ת. אני בתוך רחוב, כשאני מציין שרכב הגיע מולי, זו נהיגה, תנועה, לא צינתי עמידה ולא צומת למעט לאחר שפניתי פניית פרסה אחריו. הנסיבות של עצירת הרכב היתה הצומת והלאה". (עמוד 1 לפרוטוקול שורות 28-29).

זאת ועוד, בדברי הנהג שבת/1 ניתן לראות כי הנאשם בעצם הודה בביצוע העבירה. וכך אמר: "אני בדרך כלל חוגר חגורת בטיחות זה בשבילי לא בשבילך אבל הפעם לא שמתי לב ומייד נזכרתי שאני בלי חגורה וחגרתי".

בחקירתו הנגדית בבית המשפט, טען הנאשם כי דבריו סולפו. לשאלת בא כוח המאשימה אילו מהקטעים אשר מצוינים בת/1 אמר, השיב:

" ת. אמרתי חלק מהדברים

ש. אז מה אמרת ומה לא? מקריאה לך את התגובה: האם אמרת "אני בדך כלל חוגר חגורת בטיחות? (עמוד 3 לפרוטוקול שורות 33-34)

ת.כן את זה אמרתי.

ש. האם אמרת "זה בשבילי לא בשבילך?"

ת.כן

ש. האם אמרת "אבל הפעם לא שמתי לב ומיד נזכרתי שאני בלי חגורה וחגרתי"

ת. לא אמרתי את זה, את כל הסוף לא אמרתי". (עמוד 4 לפרוטוקול שורות 1-5).

סוף דבר

אני נותנת אמון מלא בעדותו של עד התביעה שלא נסתרה כי הבחין בביצוע העבירה בזמן נהיגה ולא בעת שרכב הנאשם היה בעצירה.

בת/1 ניתן לראות כי הנאשם הודה בצורה שאיננה משתמעת לשתי פנים באשר לביצוע העבירה ואף בחר לציין כי בפעם הזאת ספציפית לא חגר חגורת בטיחות כאשר בדרך כלל חוגר.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שבית המשפט הזהיר את עצמו כי עדות יחידה לפניו, הנני מוצאת את הנאשם אשם במיוחס לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת

גזר דין

לא אחת נפסק כי משויתר הנאשם על זכותו לשלם את הקנס המקורי, ביקש להשפט, אין בית המשפט כבול בגזר דינו לעונש הקנס המקורי.

משנחשפו בפני בית משפט הרשעותיו הקודמות של הנאשם כאשר הוא מחזיק ב רישיון נהיגה משנת 81, צבר לחובתו 34 הרשעות, לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים לעונש, מאחר ומדובר בעבירה ראשונה מסוגה לנאשם, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 350 ₪ או 100 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודש

וזאת על תנאי למשך שנה והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת

הוקלד על ידי סיגל קדוש